

istedetfor at henvise det til kongelig Anordning, maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at § 13 jo omhandler Udlandet i det Hele taget, og at der kan være Spørgsmaal om, at Klager fra Mandstafets Side kunne fremkomme paa høist forskellige Steder i Udlandet; det kan ske paa Steder, hvor der er danske Konsuler tilstede, men det kan ogsaa være, at der ikke findes danske Konsulærembedsmænd paa Steder, hvor der kan være Spørgsmaal om at frembringe Klager. Derfor tror jeg, at det vil vise sig overordentlig vanskeligt ved almindelige Lovbestemmelser at ordne dette Forhold. Jeg tror ikke, at man kan gjøre anderledes end ved Loven at give Myndighed til ved kongelig Anordning at foreskrive, hvorledes paa de enkelte Steder efter de forskellige Forhold der Mandstafet skal forholde sig. — Det Lovforslag, som den høitærede Minister har forelagt for Folkethinget, er jo i alle væsentlige Punkter overensstemmende med det Forslag, som blev vedtaget af det andet Thing ifjor. Der er dog et Par enkelte Punkter, hvor der er gjort Forandring, og navnlig to Steder, hvor jeg tilstaar, at jeg ikke saa ganske kan være enig i den nu foreslaaede Form. Det ene Punkt er det, som angaar Sammensætning af Besigtelses- og Overbesigtelses-Kommissionerne. Det hedder nu, at Formanden i disse Kommissioner saavidt muligt skal være en retslyndig Mand. Nu kan det ganske vist siges, at, hvis man ikke kan faae en retslyndig Mand, maa man lade være. Man kan ikke gaa videre end til, hvad der overhovedet er muligt. Men Spørgsmaalet er, hvad der maa anses for i og for sig at være det Rigtige og Heldige, og da kan jeg ikke negte, at min Overbevisning er, at til at lede disse Kommissionsforhandlingerne, hvor der let kan blive Spørgsmaal om at tage Hensyn til forskellige modstaaende Interesser, og hvor der navnlig kan blive Spørgsmaal om at bestemme Skadeserstatning, og hvem der skal udrede Omkostningerne og Sligt, er det saare ønskeligt, ja, jeg turde næsten fristes til at sige nødvendigt, at Ledelsen lægges i Hænderne paa en juridisk dannet Mand. Et andet Punkt er § 18. Man har jo nu der indsat særlige Regler med Hensyn til Kornladninger og saa fremdeles, om den Maade, hvorpaa navnlig Kornladninger skulle være stuvede. Jeg er ikke saglyndig nok til at kunne have nogen Mening om, hvorvidt Indholdet af disse Regler er rigtigt eller ikke, men jeg har nogen Tvivl, om det overhovedet er

heldigt at optage den Slags Bestemmelser i en Lov. Jeg antager, at man her bevæger sig paa et Omraade, hvor der, alt efter som der kan vindes større Erfaring og Indsigt, kan gjøre sig afvigende Opfattelser gjældende af, hvad der er den rette Maade at foretage Stuvning af deslige Ladninger paa, og det er derfor min Mening, at det vil være rigtigt at henvise deslige mere detaillerede Bestemmelser til Regulativer eller Anordninger. Det er jo Meningen af § 19, at der ved særlig Lov og navnlig ved Anordning skal gives detaillerede Regler for Godssets Stuvning o. s. v. Jeg ser ikke rettere, end at det vilde være nok saa hensigtsmæssigt ogsaa at henvise Bestemmelser af det Indhold, som gives i § 18, til Anordning. Derhos skal jeg gjøre den Redaktionsbemærkning, at, naar det i § 19, sidste Stykke, hedder om Skipperen, at „han har i disse Henseender at holde sig de særlig desangaaende i Love og Anordninger givne Bestemmelser efterrettelig“, kunde det maaste omvistes, om der i denne Bestemmelse, der jo kun siger, hvad Skipperen har at gjøre, strengt taget indeholdes den fornødne Hjemmel for Regjeringen til at give Anordninger med bindende Virkning. Jeg tror med andre Ord, at det vilde være forettere at affatte det sidste Stykke af § 19 saaledes, at der i disse Henseender kan gives nærmere Regler eller Bestemmelser ved særlig kongelig Anordning eller hvad man vil sige og saa at sige til: Og har Skipperen at holde sig efterrettelig, hvad der i saa Henseende bestemmes. Men en saadan Bestemmelse tror jeg, som sagt, hensigtsmæssigt gjordes anvendelig ogsaa paa det, der særlig omhandles i § 18. Jeg skal endnu kun henlede Opmærksomheden paa, at det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa Straffebestemmelsesparagrafen, § 23, er affattet, ikke er ganske korrekt. Jeg sigter derved navnlig til de to sidste Stykker. Den Maade, hvorpaa Ansvarer udvides til Medbederene, og hvorpaa der tales om Forsøg og Meddelagtighed, kunde, tror jeg, nok lade Noget tilbage at ønske i Henseende til Affattelsen. Dette er imidlertid af saa specifikt juridisk Natur, at jeg ikke anser det for hensigtsmæssigt her nærmere at komme ind derpaa. Jeg har kun berørt det, for at det kunde komme under Overveielse inden anden Behandling maaste i et Udvalg, hvis et saadant bliver nedsat. Naar det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel) mente, at de her fore-